

leri otururdu. Her sene, yeni bir bebek geldiğinde bir çocuk ya okula gider ya da yan eve yetişkinler dünyasına katılırdı. İki aynı kültür geri dönüşü olmayan ancak anılarda dönüş yapılabilen bir geçit.

Bu bir dereceye kadar *E. Nesbit'in Bastables*'deki dünyasında yansıtılıyor. Çocuk kahramanlar yetişkinlerin dünyasından bihaberdir. Onların yaptığı hataları, yaşadıkları tecrübeleri şimdiki sokak çocukları kesinlikle yapmaz ve tenezzül etmezler.

E. Nesbit'ten bir kuşak, *I. Dünya Savaşı'nın* sosyal ve ekonomik çalkantısından sonra *Arthur RANSOME*'un çocukları *kendi* maceralarını, yetişkin denetimi ve müdahalesinden uzak bir dünyada fevkalâde bir şekilde yaşadılar. «*Kırlangıçlar ve Amazonlar*»ın başında sembolik el yıkama vardır. Bu hareket benim okuyarak büyüdüğüm hikâyelerin tarzını yansıtır. Çocukların babası tahsillerini tek başına *Lake District*'de bir adada geçirmelerini bu telgraf ile izin verir: BECERİKSİZ OLACAĞINA BOĞUL, BOĞULMAYACAKSAN BECERİKSİZ OLMA; yani: Çocukların bir yelkenliyi idare edemeyecek kadar beceriksizlerse boğulsunlar daha iyi anlamına geliyor.

İki savaş arasındaki *RANSOME*'un dünyasında, yetişkinler artık artniyet ile gizlenip en ufak bir hatada saldırıya geçmemekteydiler. Hattâ bir müddet yetişkinler mevcut bile değildi. Ancak gerçek hayatta çoğu çocuk ailesinin yakınında, şehir dışında küçük evlerde oturuyorlardı. Bedensel olarak yakın olmakla beraber, duygusal açıdan belki de değillerdi. Yetişkinler çocuklarını gerçek dünyanın, cinsellik, politika ve para gibi tatsızlıklarından korumak çabasında idiler.